

Prágai Tamás
Korai alakok

Mielőtt ébredne ez a minden,
úgy, csupaszon, a hideg utcára kinéz:
újságáros kataton mozdulatokkal
rendezget reggeli sajtót,
lomhán hergeli a nyugalomba
fagyott járművet a buszvezető, de
kicsiny kitintubusban
a talaj szintje alatt lapít, még

mereven az egész reggeli
nyüzsgés. Csetten az újságkéz-
besítő után a levélbedobó, s a
szomszéd a szellőző vaslemezét
kizuhintja.

Valami történt
valahol, sötétben – ezt hiszi mindig,
s most megkönnyebbül. Sóhajt, de
levegőt, ha szed is, szaporábban,

mint normális, főlemel
egy könyvet, csak úgy, a címlapon
görög betűk és dárdavető
alakok, de az arca üres
marad és néz sokáig... Kikelnek a járó-
kelők ezalatt, mert ezeké már
a megkésített idő, a csoszogás,
a kapkodás, és az a sors, hogy

mint egy vállfát, a sínen
görgő közlekedés szek-
rényébe egyenként mind beakasszák,
saját nyakukba zuhant kabátok
buknak előre, leomlik a gallér,
de bent, a zseb alatt már
pörög a lendület kicsi motorja,
halkan, valahol a szív s a torok között.